Кърпена глава

На Рут – за всичко!
Гай Бас

На Кат и Лени
Пит Уилямсън

Stitch Head
© Text Guy Bass, 2011
© Illustrations Pete Williamson, 2011
All rights reserved.

STRIPES PUBLISHING
An imprint of Little Tiger Press
I The Coda Centre, 189 Munster Road,
London SW6 6AW

Кърпена глава
© Издателство „Фют“, 2017
Превод Ирина Борисова Манушева
Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-219-5

Кърпена глава

Гай Бас
Илюстрации Пит Уилямсън

Издателство „Фют“

Вместо предговор

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ!

Под формата на стихотворение.
Внимателно четете какво ще ви каже
един човек, по-стар от баба ви даже.

Томи Тръмп подуши себе си самия
и призля му на мига. Горкият!
В замъка се втурна презглава
клозет да търси, но с това
на черна орис се натъкна,
без да успее даже и да гъкне.
Затуй, ако усетиш напън ти,
към къщи бягай и не му мисли!

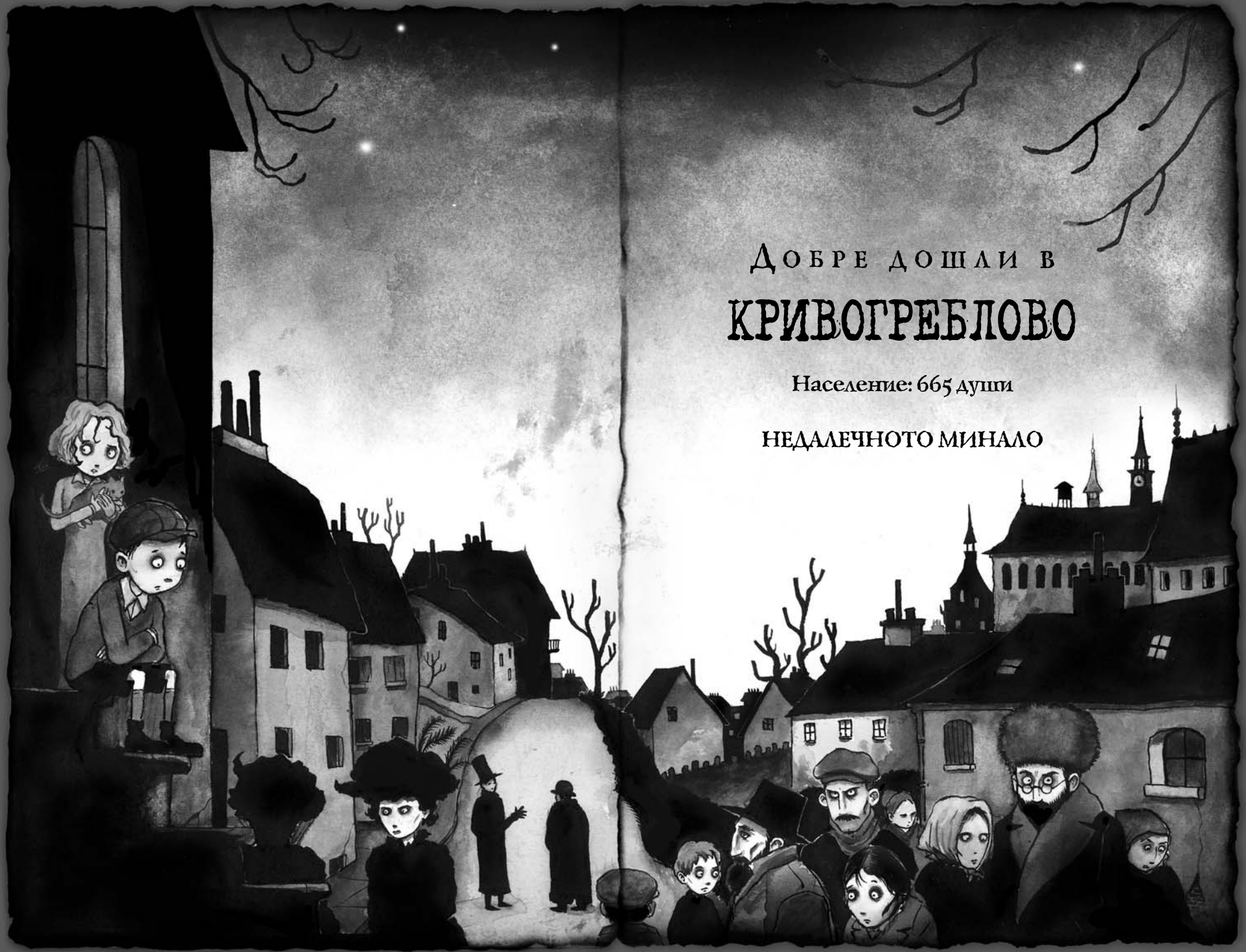
Добре дошли в
КРИВОГРЕБЛОВО
Население: 665 души
НЕДАЛЕЧНОТО МИНАЛО

Пролог

УРОДИ ОТ ВИСША КЛАСА

(Чудовища, създания и откачени твари)

Тази нощ всичко се промени.
В Кривогреблово бе пристигнал цирк.
Или по-точно...

Пътуващият карнавал от
СВРЪХЕСТЕСТВЕНИ ЧУДЕСА
на Фулбърт Уродовод
Най-смразяващото приключение
за ума и духа
в СВЯТ на такива
НЕМИСЛИМИ ЧУДАТОСТИ,
каквито НИКОЙ не е виждал

– Насам, народе! Приближете се, храбри смелчаци от Кривочепово! Вижте с очите си най-поразителното, най-отвратителното, най-подрискващото шоу на Земята! Това е нашето знаменито турне! – викаше Фулбърт Уродовод, покатерил се върху шарения си конски файтон, и подаваше рекламни листовки за представлението на минувачите. Зад него по осветените от лампите павета на главната улица тракаха още три фургона с перденца.

– Ще посмеете ли да надникнете зад тези завеси и да зърнете невъзможните същества, които дебнат отвътре? Ще ви е нужна цялата смелост, която имате, за да понесете вида на тия чудовища! Ще пищите! Ще ахкате! Ще се подмокряте! Гледайте... и се ужасявайте!

Докато край фургоните се събираше тълпа, Уродовод скочи на павираната уличка. Беше стъписващо нисък и закръглен, а краката му – тънки като клечки, сякаш всеки миг щяха да се огънат под тежестта му. Носеше оръфана шапка и фрак, с който някога, доста отдавна, може да е изглеждал и наконтен. Ухили се и дръпна завесата на първия фургон. Това всъщност беше клетка, вътре в която...

– Представям ви... Доктор Еластик – човека, който се връзва на възел! Гледайте и не вярвайте на очите си как извива тялото си по най-невъзможни начини! – извика Уродовод, като сочеше високия, скован мъж, който отчаяно се мъчеше да качи крака зад тила си.

– Глупав крак! – измърмори Доктор Еластик. – Всички ни гледат!

– И... продължаваме нататък! – изсумтя Уродовод, клатейки глава. – Вържете си здраво гащите за Мадам Мустак – жената с най-добре сресаното лице!

Той дръпна втората завеса. Вътре седеше широкоплеща възрастна жена с конска опашка, залепена за брадичката ѝ.

– Нали си плащам сметките – рече тя.

– А сега бъдете готови близнаците Надолу и Наопаки да преобърнат света ви!

В третата клетка имаше двама дребни, съсухрени мъже, които се опитваха да направят стойка на ръце.

– Пак тези крампи! – изпъшкаха те в хор и се строполиха на пода.

– О, жестока природа! Елате по-близо, ако мислите, че ще го понесете! Но гледайте да не повърнете върху обувките ми. Само шест пенса, за да погледнете! – крещеше Уродовод.

Никой обаче не се приближи.

Нямаше и писъци. Нито ахкане. Никой даже не мигна с око. След секунди всички се върнаха към собствените си дела.

Всички, освен едно рошаво момиче с големи очи, което... се разкиска.

– Твоите уроди изобщо не са страшни – рече то. – Та те дори не са уроди!

– О, обичаш да се присмиваш на хората без късмет, така ли? Я се пръждосвай оттук, малка сополанке, преди да съм насъскал близнаците срещу теб! – скара ѝ се Уродовод. – О, всичко пак става на пух и прах! Какъв е смисълът? Във всеки град или село се повтаря едно и също – никой дори не изхленчва от притеснение. Какво е нужно, за да изплашиш хората в наши дни? Ще ви кажа какво – трябват ми уроди от по-висока класа.

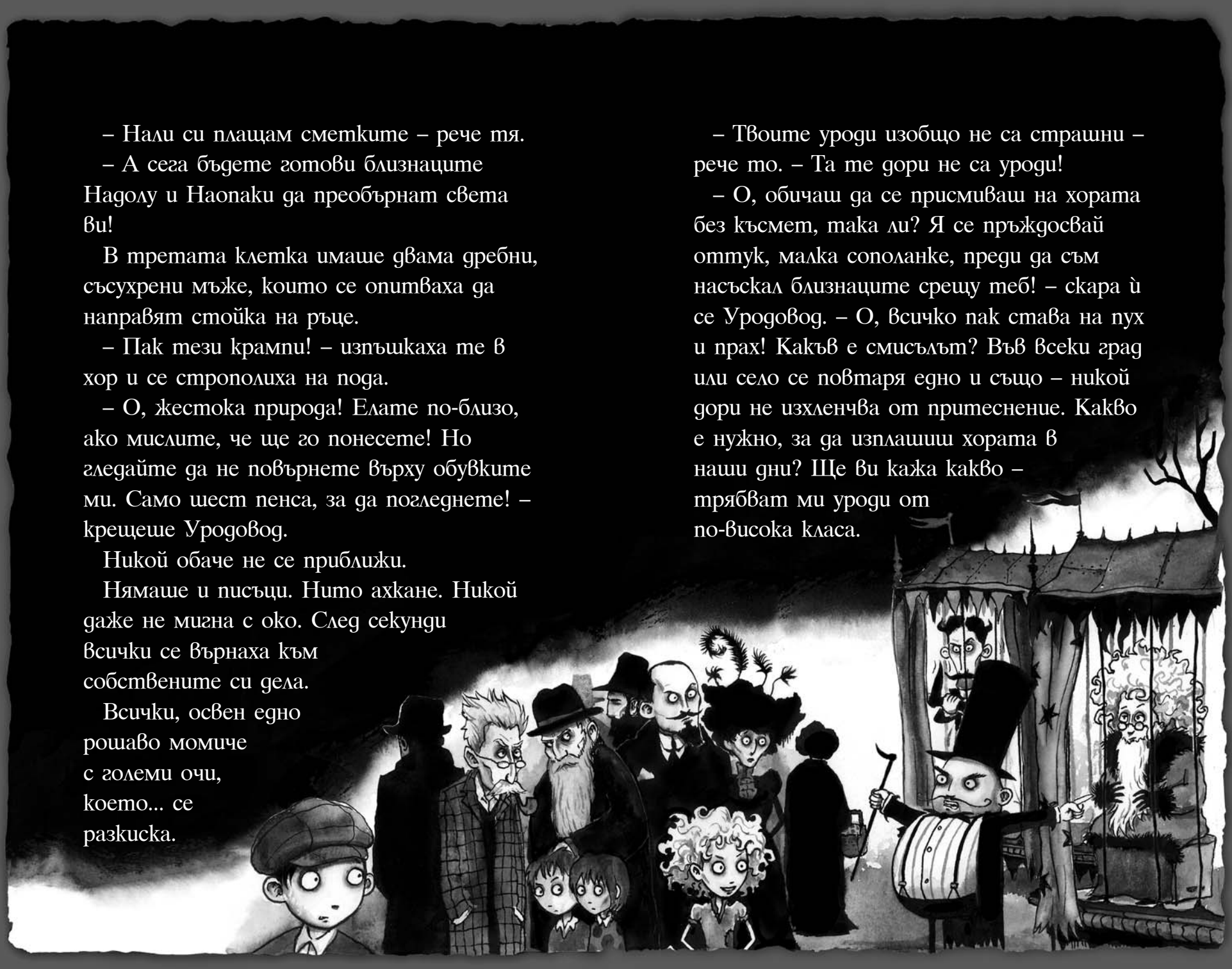

– Съжалявам, шефе – обади се Доктор Еластик, който сега се опитваше да докосне брадичка със стъпалото си. – Правим каквото можем.

– Само дето то е кръгла нула, Морис! – изсумтя Уродовод. – Истината е, че хората вече не се стряскат лесно. Е, аз пък няма да се откажа! Цял живот съм в този бизнес, няма сега да го зарежа!

– Нас бездруго не можете да ни уплашите – продължи малкото момиченце, което ни най-малко не се бе пръждосало. – Тук е Кривогребловo. Хората си имат достатъчно неща, от които да се плашат.

– Така ли? И от какво, ако мога да знам, се страхуват?

Изведнъж въздухът се изпълни с отвратителен, смразяващ, свиващ коремите вой:

– Грууууааауууууу!

Хората се разпищяха и се пръснаха във всички посоки. Тичаха към домовете си и залостваха вратите.

– Ето от това – отвърна момиченцето, като посочи някъде в тъмнината.

Чу се гръм и мълния проряза нощното небе. В далечината се очерта силуетът на огромен, мрачен замък. Уродовод усети как го побиват тръпки. От замъка долетя нов, смразяващ кръвта тътен.

– Гвоздеи и пирони, какво... какво е това? – заекна той.

– *Чудовища* – прошепна момиченцето, а тъмните му очи блестяха като мъниста на лунната светлина.

– Чудовища ли? Как така чудовища? Какви ги дрънкаш?

– Хората приказват, че в замъка е *пълно* с тях. Чуваме как реват и пищят... някои казват, че са виждали разни *неща* по стените на замъка. *Нечовешки* неща. Цялото село е сковано от *ужас*... само не и аз. Аз не се боя от *нищо*.

– Арабела! Веднага се прибирай! – извика една баба, която се показа от близката къща и грабна момиченцето.

– Ей, чакай, сополивке! Искам да кажа, момиченце! Какво е това място? Кой живее там? – изписка Уродовод.

– Това е замъкът „Гротеск“! Домът на лудия професор Еразмус! – извика момиченцето, докато бабата го влачеше към вратата. – Той прави *чудовища*! *Същества! Откачени неща!*

– И сега ли? – промърмори Уродовод... а на лицето му се изписа злобна усмивка.

Първа глава

ЖИВОТЪТ В ЗАМЪКА „ГРОТЕСК“

(Или нещо подобно)

Луси, Луси, мила и добра,
в замъка „Гротеск“ се озова.
Мислеше си само да надникне,
но едва успя да викне:
„Махнете се, чудовища, от мене!“ –
и смъртта застигна я без време.

Около осемнайсет минути, преди Пътуващият карнавал от свръхестествени чудеса на Фулбърт Уродовод да изтрополи в Кривогреблово, лудият професор Еразмус се мъчеше над последния експеримент в лабораторията си.

Според всеобщото мнение лудият професор Еразмус беше най-лудият луд професор на света. Прекарваше по цял ден и цяла нощ в лабораторията си и вдъхваше живот (или нещо подобно) на многобройни странни твари: черепи с парни двигатели, котки с кучешки муцуни, безглави коне, месоядни столове, деца-жаби и прочее подобни.

– Живей... живей! А-ха-ХА-ХА! Ти ще бъдеш най-великото ми творение! Този път наистина!

Професорът винаги мислеше, че най-новото му творение непременно ще бъде и най-великото.

До следващото. Защото колчем дадеше почтиживот на някое същество, мигом губеше интерес към него и преминаваше към следващия си чудат проект.

– Повече сила! Живей, казвам! – крещеше той, като дърпаше разни лостове и наливаше отвари.

А високо над главата му, в сенките между гредите, се криеше едно малко същество и гледаше как професорът създава почтиживот за пореден път.

Името му беше Кърпена глава.

Кърпена глава беше първото творение на професора. Беше странно на вид нещо, с донякъде човешка форма, но не по-голямо от маймунка и направено от всевъзможни части и парчета. Плешивата му кръгла глава беше цялата в кръпки и шевове, а двете му очи бяха с различен цвят. Лявото беше малко черно мънисто, а дясното беше голямо, ярко и леденосиньо. Струваше си да го види човек. Това око почти светеше в тъмните ъгли на замъка.

– Да, да!!! Ври и кипи! *Още сила! Още!* Сега малко по-малко... сега *повече! Повече! ПОВЕЧЕ! Живей!* – крещеше професорът.

През годините Кърпена глава бе станал свидетел на „раждането“ на десетки творения. И всяко от тях му напомняше, че той бе най-важното дело в живота на професора... и че двамата си бяха обещали да бъдат приятели до края на живота си.

Но това беше преди много, много време. Кърпена глава отдавна беше забравен. Той въздъхна, загледан в новото чудовище, което за пръв път отваряше гигантското си, единствено око.

– Успях! Създадох почтиживот! Отново! Ти си НАЙ-ВЕЛИКОТО МИ ТВОРЕНИЕ!

Я-ха-ХАА-ХАА!

Професорът се превиваше от смях.

Кърпена глава трябваше да признае, че Съществото беше впечатляващо – много по-голямо и внушително от всичко останало, което професорът бе създал до момента. Нещо повече: притежаваше почти идеален баланс между отвратителност и чудовищност. То размърда огромните си ръце и

задърпа дебелите кожени каишки, с които беше вързано. После от гърдите му се раздвижи трета, по-малка ръчичка, а господарят му изписка победоносно. Кърпена глава погледна дребните си несиметрични ръчички и се почувства по-тъжен и забравен от всякога.

– Грууууааауууууу!

Кърпена глава гледаше как чудовището се мята насам-натам и опъва каишите със силните си ръце.

– Какво става...? – прошепна той, когато с ужас видя, че Съществото започва да *расте*. Само след секунди се бе удвоило. Поникна му дебела козина и огромното му тяло стана още по-голямо, докато накрая изрева, отскубна се и скочи от операционната маса.

– О, не! – ахна Кърпена глава и пристегна презрамките на малката

торбичка, преметната през рамото му. После погледна към големия стъклен купол на лабораторията – месецът грееше пълен и кръгъл в нощното небе. – Не! *Луната!*

– Грууууааауууууу! – прогърмя Съществото и размаха бясно ръце. Направи масата на парчета и събори професора върху шкафа с резервни мозъци.

– Господарю! – възкликна Кърпена глава шепнешком, когато шкафът се срути върху професора.

Съществото се заклатушка към дебелата дъбова врата на лабораторията. С мощен замах то разби всички ключалки, резета и десетте сантиметра масивна дървесина. После изрева още веднъж и изчезна в лабиринта от коридори.

– Какво творение! Най-добрата ми работа! – донесе се изпод шкафа.

А-хааа-ХА-ХА!

Кърпена глава въздъхна с облекчение, като видя професора да се измъква отдолу. Той се изтупа и отърси няколко парченца мозък от косата си.

– Същество? Същество! Върни се при господаря си! Заповядвам ти! – извика професорът.

Съществото обаче не се подчини.

– Трябва да му попреча да излезе от замъка – измърмори Кърпена глава с разширени от страх очи.

После тихо и ловко слезе по гредите, излезе през голямата дървена врата и заслиза по витите стълби.

– Е, добре – лесно дошло, лесно си отишло! – рече професорът, като оглеждаше разпилените по пода мозъци. Вдигна един и го подуши. – Идеален е за следващия ми експеримент!

А-хааа-ХА-ХА!

Втора глава

ВЪРКОЛАШКИ ЕКСТРАКТ

(Кърпена глава срещу Съществото)

